

Ahoj Jefe,

Před prázdninami jsi mi dal obálku s asi 30 otázkami, na které mám v průběhu léta odpovědět. Založila jsem si ji tak pečlivě, že ji nemohu najít, a tak jsem se rozhodla, že ti, a tvým prostřednictvím i našim divákům, napíšu dopis. Budu ho psát nahodile během prázdnin podle nálady a času a jak si vzpomenu na tvé otázky - byla to taková všehochuť - oblíbeným jídlem počínaje, životní filozofií konče, jó a taky tě zajímali mí chlapi... Stejně na sebe prásknu jenom něco, takže:

Je 3.července 2002, válím se na terase jednoho půdního bytu, před sebou Hradčany, Petřín a sluníčko rozdává, co může. Je mi dobře a mám pocit, že mi život poslední dobou dokazuje, že všechno je dobře. I to, co bolí, co je smutné, co nevyjde podle představ a plánů, co se zdá tragický... Postupem času se vždycky ukáže druhá strana mince. Srdíčko se leckdy vzpírá, hlavně když bolí za druhý lodičky. Ale boží mlýny melou a vše se vrací. Jdu si dát meloun. V létě jsou u mě melouny základ. Ovšem jako typický Rak mám ráda skoro všechno. Dobrou chuť.

7. července jsem na naší chatičce na Berounce, je to vlastně větší stan bez vody a elektřiny, motoráček projíždí každou chvíli na protějším břehu řeky, sousedi s pěti vnoučaty a babičkou co peče úžasný škvarkový placky... Tady si moje dušička opravdu lebedí. Tady prostě a jenom "jsem". Dočetla jsem dnes nádhernou knížku, kterou mi jako spoustu jiných pěkných knih a myšlenek předložila Alena Antalová - Thomas Moore "Kniha o duši". Četla jsem ji asi rok a určitě ne naposledy a přeju ji všem.

18. července. Těch pár dnů, co jsem nepsala, jsem pokračovala v natáčení seriálu "Místo nahoře" v režii Karla Smyczka. Ačkoli jsem nad scénářem příliš nejásala, za tu spolupráci s ním jsem vděčná a těší mě potkat takové herecké osoby jako je například pan Josef Somr. Atmosféra při natáčení je velmi dobrá a ačkoli se točí už přes půl roku, žádnou "ponorku" jsem nepocítila. Mým hereckým manželem je Tomáš Hanák a mám velkou radost, že jsem takovýho chlapa potkala. Vážím si ho. Je silnej a já mám ráda silný chlapy.

Poprvé jsem se letos zúčastnila MFF v Karlových Varech. V roce 1987 jsem se sborem SPgŠ Beroun zpívala na kolonádě a od té doby jsem tam nebyla. Je to krásné město a doufejme, že i za pár let zůstanou nápisy na hotelích a jídelní lístky v restauracích napsány i v našem rodném jazyce. Během dvou dnů jsem viděla čtyři filmy a mým favoritem se stal polský film "Ticho". Počasí bylo parádní, diváci vypadali spokojeně, tak snad někdy opět nashledanou!

Je mi smutno. Ani nevím, co se stalo a proč, ale bolí to a srdce řve na celý kolo. Jedna moudrost říká: "Bolest je důsledkem špatného myšlení." Tak daleko nejsem. Jen mít tu trpělivost, než se ukáže druhá strana mince... Jako holka jsem si myslela, že přijde den, kdy potkám toho "svýho", přijdu na to, jak žít a už nepocítím to věčný dilema a tu nezničitelnou pochybnost. Život je živej hlavně tím, jak pořád překvapuje. Co je dneska za den teď fakt nevím a hledat v kalendáři se mi nechce.

25.7. Wiltz, Lucembursko. Jefe, ráno jsi mě fotil, zažil s námi generálku i včerejší zkoušecí maratón a já ti dál píšu tenhle dopis na zájezdu s projektem "Golden Broadway". Představení, spíš vlastně koncert, ve kterém se střídáme s kolegy z New Yorku ve zpívání muzikálových hitů, má zatím úspěch. Čeká nás ještě jeden večer tady ve Wiltzu, a 3 koncerty v Německu v Xantenu. Hlavně je super, že zpíváme s orchestrem, opět se mi potvrzuje, že muzikanti jsou mému srdci bližší než herci. To není nic proti kolegům, to je prostě fakt. Oni jsou tak nějak víc pravdiví. Mám je ráda a navíc je prima zpívat s kapelou na ne na half playback.

Je 27.8., nejzazší termín, kdy ti mám, Jefe, odeslat tyhle řádky a já doháním, co můžu. Stalo se moc věcí. Prožívala jsem nádherné dny v Thajsku a mně se chtělo vychutnávat doušek po doušku nádhernou letní romanci a ne se snažit popisovat něco, co na papír stejně nedostanu. Při návratu se dozvídám, co se děje u nás a v Evropě a slova jsou na nic.

Bangkok=chaos, mumraj, obrovské zácpy (na silnicích), krásné buddhistické chrámy, skvělé ovoce, krevety, úžasná masáž - to je můj dojem z dvoudenního pobytu v hlavním městě Thajska.

Poté přilétám na ostrov Ko Samui. Jako ze žurnálu - palmy, moře, usměvavý thajský personál, který na vás působí dojmem, že snese modré z nebe... Pršelo v Bangkoku a na ostrově další tři dny, ten déšť ale hřeje a já se opájím exotikou. Na motorce projedu celý ostrov (šířka 25km délka 21km - zhruba), jezdím na slonech - paráda, smlouvám na trzích i na pláži a užívám si místní kuchyně. Dobla jsem si kousíček Asie a vřele doporučuji.

Pak jsem byla na chatičce na Berounce, tedy na její části. Veranda je pryč, torzo chajdy zatím stojí. Sousedí si v kamenných troskách rozložili stan, místo louky je měsíční krajina. Přesto voláme "ahoj osado" a jedeme dál. Spousta lidí přišla o všechno. Mám pocit, že se na nás Někdo zlobí. Držím nám palce. Držím nám palce jako lidem.

Před sebou mám poslední čtyři dny prázdnin a jedu si je užít na Vysočinu. Budu běhat s Amálií (moje fenka), chodit na houby, na masáže, hrát kuželky, plavat. Ale možná to bude úplně jinak. Třeba budu líná, někdo mě naštvě, budu protivná, ale i tak můžu klidně napsat, že nelituju žádného naplno prožitýho dne.

P.S.: Jefe, našla jsem tvoje otázky a zjistila, že jsem téměř na žádnou neodpověděla. Nevadí. Posílám ti je zpátky, abys je mohl položit někomu jinému

Ahoj
Petra Jungmanová